

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

26 februarie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecătorii - Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2013 de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan, succesorul părții vătămate Poiată Valeriu și avocatul Victor Babără în numele inculpatului

Armăsarul Gheorghe Vasile, născut la 16 septembrie 1987, originar și domiciliat în s.Ciorești, r-nul Nisporeni.

Termenul examinării cauzei:

1. 27.07.2012 - 25.06.2013 - prima instanță,
2. 07.08.2013 - 30.10.2013 - instanța de apel,
3. 17.12.2013 - 26.02.2013 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 25 iunie 2013, Armăsarul Gheorghe a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea pe un termen de probă de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Armăsarul Gheorghe în beneficiul succesorului părții vătămate Poiată Valeriu a prejudiciului moral în sumă de 50000 lei, iar în partea prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Armăsarul Gheorghe, la 22 mai 2012, aproximativ la ora 00.05, conducînd automobilul de model „Opel Astra”, cu n/î C PK 467, și deplasîndu-se pe str.Vadul lui Vodă din direcția str.M.Manole spre str.M.Drăgan, apropiîndu-se de intersecția str.Vadul lui Vodă cu str.M.Drăgan, efectuînd manevra de virare la stînga pe str.M.Drăgan, neasigurînd securitatea circulației rutiere, încălcînd cerințele pct.40 alin.(1) lit.b) din Regulamentul Circulației Rutiere, unde este prevăzut că „înaintea virării la stînga sau întoarcerii, conducătorul de vehicul trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care vin din sens opus și urmează să se deplaseze înainte sau la dreapta, precum și pietonilor”, în rezultatul cărui fapt s-a tamponat cu motocicletă de model „Yamaha R1”, cu n/î CL AB 348, condusă de cet.Poiată Veaceslav, ce se deplasa din sens opus, din direcția str.M.Sadoveanu.

În rezultatul accidentului rutier, motociclistul Poiată Veaceslav, conform raportului de expertiză medico-legală nr.60/1001 din 06.07.2012, a decedat la fața locului în urma șocului hemoragic, cauzat de traumatismul asociat al capului, toracelui, abdomenului,

membrelor superioare și inferioare (cu lezarea aortei și hemoragiei interne cu volum total de 1500 ml).

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către procuror, succesorul părții vătămate V.Poiată și avocatul V.Babără în numele inculpatului Gh.Armăsaru, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Gh.Armăsaru să fie condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, invocând blândețea pedepsei, deoarece instanța nu a dat apreciere juridică tuturor probelor și circumstanțelor cauzei, încălcând criteriile generale de individualizare a pedepsei, incorect aplicând în privința inculpatului prevederile art.90 Cod penal, nu a ținut seama de gradul prejudiciabil al faptei săvârșite, de persoana acestuia, care nu a reparat prejudiciul cauzat și nu regretă fapta comisă;

- succesorul părții vătămate, casarea parțială a acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Gh.Armăsaru să fie condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal la 7 ani închisoare, invocând că prima instanță a ignorat principiul individualizării pedepsei și neîntemeiat a aplicat în privința inculpatului dispozițiile art.90 Cod penal, neluând în considerație că acesta nu a conștientizat pericolul social al faptei comise, nu a recunoscut vina, solicitând totodată admiterea integrală a acțiunii civile, cu dispunerea încasării prejudiciului material în sumă de 75803 lei;

- avocatul în numele inculpatului, casarea acesteia, rejudicarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând ilegalitatea și netemeinicia sentinței sub aspectul aprecierii greșite a probelor prezentate de acuzare, care nu confirmă vinovăția lui Gh.Armăsaru în cele incriminate, iar instanța s-a manifestat în favoarea acuzării; instanța nu a apreciat faptul că accidentul rutier s-a produs din cauza vitezei excesive a motociclistului, care a condus unitatea de transport fără permis de conducere, ce i-ar fi permis să prevadă situațiile periculoase, neglijându-se astfel Regulamentul circulației rutiere; instanța nu a ținut seama de faptul că de către organul de urmărire penală nu a fost stabilit locul tamponării pe carosabil al unităților de transport implicate în accident, iar declarațiilor inculpatului și ale martorului V.Lupușor nu li s-a dat o apreciere corespunzătoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile procurorului, succesorului părții vătămate V.Poiată și avocatului V.Babără în numele inculpatului.

4.1. Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Gh.Armăsaru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, care se confirmă prin probele acumulate pe dosar și cercetate în ședințele de judecată, și anume declarațiile însuși ale inculpatului, care nu și-a recunoscut vina, dar din care rezultă că dînsul se face vinovat de comiterea accidentului rutier, ale succesorului părții vătămate V.Poiată și martorilor V.Dregher, V.Lupușor, N.Stoieva, R.Tofan, D.Pantelei, cât și actele cauzei - procesele-verbale de cercetare a locului comiterii accidentului rutier din 22.05.2012; rapoartele de expertiză auto-traseologică nr.1438 din 05.07.2012, medico-legală nr.1001 și nr.60-1001 din 06.07.2012, prin care s-a constatat survenirea morții lui V.Poiată în rezultatul traumelor și fracturilor

cauzate, care sînt în legătură cauzală directă cu survenirea morții, apărute în urma tamponării.

La fel, instanța a considerat neîntemeiat argumentul apărătorului V.Babără, că accidentul s-a produs exclusiv din cauza vitezei excesive a motociclistului, deoarece din raportul de expertiză auto-traseologică nr.1438 și declarațiile martorului V.Lupușor rezultă că, viteza de deplasare a motocicletei condusă de V.Poiată era excesivă, de aproximativ 100 km/h, însă reieșind din cumulul probelor cercetate, inclusiv din schema examinării locului accidentului anexată la procesul-verbal și raportul de expertiză auto-traseologică, s-a constatat că anume Gh.Armăsaru a încălcat prevederile pct.40 alin.(1) lit.b) din Regulamentul Circulației Rutiere, fiindcă nu a cedat trecerea motociclistului, care se deplasa din sens opus, din care cauză a și urmat tamponarea unităților de transport cu consecințele stabilite, iar faptul că motociclistul se deplasa cu viteză excesivă, nu-l liberează pe inculpat de răspundere penală, deoarece tamponarea a avut loc în momentul cînd Gh.Armăsaru se deplasa, efectuînd manevra de intersectare a benzii pe care avea prioritate de a trece unitatea de transport condusă de victimă, care apoi, în loc să staționeze pe axa drumului, pentru a ceda trecerea unităților de transport care se deplasau din sens opus, a continuat deplasarea.

De asemenea, instanța de apel a considerat neîntemeiat și argumentul avocatului, precum că nu a fost constatat locul accidentului, deoarece din schema examinării locului accidentului anexată la procesul-verbal, au fost indicate datele măsurărilor efectuate de colaboratorii de poliție, obiectele depistate la locul accidentului - cioburi, bucăți de masă plastică, urme de ulei, poziția unităților de transport, poziția cadavrului - din care rezultă că lățimea carosabilului în locul accidentului este de 7,9 m, iar locul tamponării se află pe banda de deplasare a motocicletei conduse de V.Poiată la distanța de 2,3 m de la bordură, în situația în care distanța de la bordură pînă la axa carosabilului constituie 3,85 m.

Neîntemeiat a fost considerat și argumentul apărării privind ilegalitatea încheierilor primei instanțe, prin care au fost respinse demersurile cu privire la necesitatea numirii expertizei autotehnice-traseologice, întru a determina dacă excesul de viteză a motocicletei a fost sau nu cauza accidentului rutier și dacă a avut motociclistul posibilitatea tehnică de a evita tamponarea, și dacă se deplasa cu viteză regulamentară, deoarece circumstanțele cauzei au fost stabilite prin probele cercetate la judecarea cauzei, inclusiv și prin raportul de expertiză auto-traseologică, iar întrebările înaintate de apărător în demersurile sale sînt din domeniul jurisprudenței, ce ține de competența instanței de judecată și nu a experților, astfel, nefiind necesară numirea unei expertize auto-traseologice suplimentare și audierea martorului V.Lupușor.

Referitor la apelurile declarate și motivele invocate de procuror și succesul părții vătămate privind aplicarea unei pedepse mai aspre inculpatului, instanța de apel a conchis că acestea sînt irelevante, deoarece concluziile primei instanțe în ce privește stabilirea pedepsei acestuia corespund scopului, principiului și criteriilor individualizării răspunderii și pedepsei penale prevăzute de art.7, 61, 75 Cod penal, dat fiind că, potrivit materialelor cauzei, careva circumstanțe agravante ce ar impune necesitatea izolării de societate a lui Gh.Armăsaru nu au fost stabilite, de rînd ce, producerea accidentului a fost influențată și de deplasarea motociclistului cu viteză neregulamentară, astfel că lipsesc temeiuri de a-l condamna pe inculpat cu închisoare reală.

Totodată, instanța de apel, referitor la acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material, a conchis că prima instanță întemeiat a dispus ca asupra acesteia să

se expună instanța în ordinea procedurii civile, reieșind din faptul că în proces a fost atrasă ca coreclamantă Condrea Ala și ca copârît Compania de asigurare, și nu au fost prezentate toate actele necesare, precum și contractele de asigurare.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul, succesorul părții vătămate și avocatul V.Babară în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că instanțele incorect au aplicat prevederile art.90 Cod penal, fără a ține cont de gradul de pericol social al infracțiunii comise, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, nu a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune, nu și-a recunoscut vina în cele incriminate; la stabilirea pedepsei instanța incorect a luat în considerație faptul că la producerea accidentului a influențat și deplasarea motociclistului cu viteză neregulamentară, astfel că pedeapsa fixată cu suspendarea executării ei nu va atinge scopul pedepsei penale, restabilirea echității sociale, corectarea și corijarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni;

- succesorul părții vătămate care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea acesteia în latura penală, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpatului a ignorat prevederile art.61, 75-77 Cod penal și neîntemeiat a ajuns la concluzia aplicării în privința acestuia a prevederilor art.90 Cod penal, neținând cont de gravitatea infracțiunii, de urmările grave - decesul victimei;

- avocatul în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanțele de fond în cadrul examinării cauzei au comis o eroare gravă de fapt, deoarece neîntemeiat au respins demersul său, prin care a solicitat dispunerea unei expertize autotehnice, pentru a determina dacă excesul de viteză a motocicletei de 100 km/oră este cauza accidentului rutier, și dacă dînsul a avut posibilitatea tehnică de a evita tamponarea, în cazul deplasării cu viteza de 50 km/oră; instanța nu a ținut seama de faptul că motociclistul a încălcat prevederile pct.10 subpct.(2) și pct.45 subpct.(1) lit.b) din Regulamentul Circulației Rutiere, deoarece cauza accidentului rutier a fost excesul de viteză, care are legătură cauzală cu urmările acestuia, precum și faptul că victima conducea mijlocul de transport fără permis de conducere; instanțele nu au luat în considerație că procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier și schița anexată la el au fost efectuate contrar prevederilor art.118, 120, 124, 260 Cod de procedură penală, adică nu a fost descris locul tamponării și urmele care ar indica acest loc, acestea nu au fost semnate de inculpat, acesta fiind lipsit de dreptul de a înainta obiecții și de a lua cunoștință cu aceste acte, precum a fost încălcat și dreptul lui la apărare; instanța neîntemeiat a respins demersul de a fi audiat repetat martorul V.Lupușor, care ar fi confirmat că motociclistul a avut posibilitatea să evite tamponarea, deplasându-se în direcție dreaptă.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursurile procurorului și succesorului părții vătămate.

În conformitate cu prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor

invocate în apel, sau acesta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal constată că nici unul din temeiurile la care se referă autorii recursurilor nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești, deoarece instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate și și-a motivat soluția în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelurilor declarate de procuror și succesorul părții vătămate, astfel că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Din textul ambelor recursuri rezultă că, principalul argument pe care îl invocă recurenții este faptul că în privința inculpatului a fost aplicată o pedeapsă prea blîndă, la care instanțele nu a ținut cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune ce face parte din categoria celor grave, nu a recunoscut vina, nu s-a căit în cele comise și nu a recuperat prejudiciul material părții vătămate, astfel că pedeapsa fixată cu suspendarea executării ei nu va atinge scopul pedepsei penale, restabilirea echității sociale, corectarea și corijarea inculpatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatului, cît și a altor persoane.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rînd, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții Generale a Codului penal, în special, a prevederilor art.90 Cod penal.

Sancțiunea art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, în baza căruia Gh.Armăsarul a fost declarat vinovat, prevede o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de la 3 la 7 ani.

Prin hotărîrile judecătorești lui Gh.Armăsarul i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, deci rezultă că aceasta s-a aplicat în limitele normei penale sus-menționate și, prin urmare, au fost respectate prevederile legii.

Potrivit art.90 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență, ținînd seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Colegiul penal menționează că, la stabilirea pedepsei inculpatului Gh.Armăsarul, atît prima instanță, cît și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei,

stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia, și reieșind din scopul pedepsei penale a considerat posibilă corijarea și reeducarea inculpatului fără izolarea lui de societate, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite acestuia pe un termen de probă de 3 ani, în temeiul art.90 Cod penal.

Prin urmare, instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului au respectat prevederile legii, iar în atare situație, careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei de 3 ani stabilite acestuia, legea nu prevede, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei, conform art.90 Cod penal alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

Astfel, Colegiul penal conchide că, concluzia instanțelor de fond corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii.

Argumentele invocate de procuror și succesorul părții vătămate, precum că inculpatului urmează a-i fi aplicată o pedeapsă privativă de libertate, pe motiv că acesta nu și-a recunoscut vina și nu a recuperat prejudiciul cauzat nu pot fi reținute, deoarece art.90 Cod penal nu prevede careva restricții în sensul dat, iar potrivit art.66 Cod de procedură penală, recunoașterea vinovăției este un drept al vinovatului, dar nu o obligație.

Temeiul invocat de succesorul părții vătămate referitor la netemeinicia hotărârilor judecătorești în latura civilă, nu poate servi drept motiv pentru casarea acestora, deoarece instanțele, lăsînd acțiunea civilă cu privire la încasarea prejudiciului material spre soluționare în ordinea procedurii civile, și-au motivat soluția dată reieșind din faptul că, în cadrul procesului penal a fost atrasă în calitate de coreclamantă Condrea Ala, care prin cererea depusă la 15.04.2013 nu și-a mai susținut acțiunea civilă în partea prejudiciului material, rezervîndu-și dreptul de a se adresa în ordinea procedurii civile (f.d.218, v.1) și, în calitate de copîrît Compania de asigurare SAR „Moldcargo” SA, care a susținut pretențiile reclamantului doar în mărime de 9628 lei și nu 85431 lei, astfel, în cazul dat, instanțele corect au lăsat ca asupra acțiunii civile să se pronunțe instanța civilă.

La fel, nu poate fi reținut nici argumentul succesorului părții vătămate, precum că în cazul stabilirii circumstanțelor agravante, inculpatului poate să-i fie stabilită o pedeapsă maximă prevăzută de sancțiunea normei penale de care a fost recunoscut vinovat, deoarece prin rechizitoriu circumstanțe care agravează răspunderea inculpatului în conformitate cu prevederile art.77 Cod penal nu au fost stabilite, iar instanța, din propria inițiativă, nu este în drept de a le stabili.

Concomitent, urmează de evidențiat faptul că argumentele invocate în recursuri de către procuror și succesorul părții vătămate au fost deja obiect de judecare în instanța de apel și aceasta, respectînd prevederile art.414 alin.(3) și art.417 alin.(1) pct.7) și 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, iar careva noi argumente în recursuri recurenții nu au indicat.

Prin urmare, analizînd materialele cauzei, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărîrii judecătorești contestate de către procuror și succesorul părții vătămate.

Cu referire la recursul avocatului în numele inculpatului.

Recurentul în recursul declarat invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, motivînd că instanța de apel nu s-a

pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare, deoarece atît prima instanță, cît și instanța de apel au analizat obiectiv probele administrate și și-au motivat soluțiile în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de avocat, astfel că hotărîrile judecătorești cuprind motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal reține că instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședințele de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere obiectivă, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția lui Gh.Armăsarului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Din conținutul sentinței și deciziei instanței de apel rezultă că, această concluzie s-a tras avînd în vedere depozițiile succesului părții vătămate V.Poiată, a martorilor V.Dregher, V.Lupușor, N.Stoieva, R.Tofan, D.Pantelei, pe care instanțele le-au considerat veridice, pe motiv că ele se confirmă și prin alte probe existente în cauză - procesele-verbale de cercetare a locului comiterii accidentului rutier din 22.05.2012, rapoartele de expertiză auto-traseologică nr.1438 din 05.07.2012, medico-legală nr.1001 și nr.60-1001 din 06.07.2012, prin care s-a constatat survenirea morții lui V.Poiată în rezultatul traumelor și fracturilor cauzate, care sînt în legătură cauzală directă cu survenirea morții, apărute în urma tamponării, și care sînt descrise detaliat și argumentat în hotărîrile judecătorești, probe ce nu trezesc careva dubii (f.d.231-237, v.1; 19-26, v.2).

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția lui Gh.Armăsarului, după cum rezultă din sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Lecturînd textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri la motivele apelului declarat de avocatul V.Babără, soluție expusă detaliat la pct.4.1. al prezentei decizii.

Prin urmare, instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.413-415 Cod de procedură penală, astfel că decizia cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept, care au dus la respingerea apelului declarat de partea apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul consideră lipsite de temei afirmațiile recurentului, precum că instanțele nu s-au pronunțat asupra tuturor motivelor apelului, inclusiv asupra nerespectării dreptului inculpatului la un proces echitabil, la încălcarea prevederilor art.118, 120, 124, 260 Cod de procedură penală, nedescrierea locului tamponării și urmele acestuia, lipsa semnăturii inculpatului pe aceste acte procesuale, încălcarea dreptului la apărare, deoarece, instanța verificînd legalitatea sentinței a conchis că este legală, stabilind că în cauză nu au fost comise careva încălcări. Mai mult, reieșind din prevederile art.251 alin.(4) Cod de procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decît cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - cînd partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - cînd partea i-a

cunoștință de materialele dosarului. Aceste încălcări se referă la nulitățile relative, deoarece ele sînt restrînse în anumite limite de timp, adică părțile fiind impuse să invoce excepția nulității relative în mod operativ într-o anumită perioadă, iar neinvocarea acesteia în termenul prevăzut de lege atrage tardivitatea excepției de nulitate, și acoperirea nulității, care nu mai poate fi cerută de partea interesată în altă etapă a procesului penal, ori printr-un alt mijloc procesual.

Reieșind din actele cauzei rezultă că, inculpatul Gh.Armăсарu a avut acces la o instanță de judecată și posibilitatea de a fi audiat, cît și de asistența juridică care i-a fost acordată atît la urmărirea penală, cît și în instanțele de judecată, nefiind lipsit de dreptul la apărare și de a ataca acțiunile și hotărîrile organului de urmărire penală.

Instanța de recurs consideră neîntemeiat argumentul recurentului, precum că schema locului accidentului rutier nu este una clară, deoarece aceasta dimpotrivă este una destul de explicită, întocmită corespunzător prevederilor art.118 și 120 Cod de procedură penală, din care rezultă direcțiile de deplasare a ambelor unități de transport, locul tamponării, urmele de frînare, de zgîrîrieturi pe asfalt, cît și obiectele ce au fost aruncate în urma tamponării. La fel, această schemă este semnată și de inculpatul Gh.Armăсарu (f.d.17-18), care nu a făcut careva obiecții, astfel este nefondată afirmația recurentului, precum că în schemă lipsește semnătura inculpatului.

Lipsit de temei este și argumentul recurentului că instanțele de fond neîntemeiat au respins demersul său privind numirea unei expertize autotehnice, pentru a determina dacă excesul de viteză a motocicletei de 100 km/oră este cauza accidentului rutier, și dacă acesta a avut posibilitatea tehnică de a evita tamponarea, deoarece, în cazul dat, vinovat de comiterea accidentului rutier se face inculpatul, care a încălcat prevederile pct.40 subct.(1) lit.b) din Regulamentul Circulației Rutiere, fiindcă aflîndu-se la intersecția str-lor Vadul lui Vodă cu M.Drăgan, încercînd să efectueze manevra la stînga, nu a cedat trecerea mijlocului de transport care venea din sens opus, adică a motociclistului, indiferent de viteza de deplasare a ultimului, circumstanță ce a și dus la producerea accidentului rutier. Astfel, dacă inculpatul ar fi respectat regulile de circulație rutieră și ar fi cedat trecerea, nu s-at fi produs impactul, și, în cazul dat, decade necesitatea de a determina dacă excesul de viteză a motocicletei este cauza accidentului rutier și dacă acesta a avut posibilitatea tehnică de a evita tamponarea.

La fel, urmează a fi respins și argumentul apărării, precum că instanțele nu au ținut seama că motociclistul conducea mijlocul de transport fără permis de conducere, ceea ce confirmă lipsa de dexteritate în conducere, care i-ar fi permis să prevadă situații periculoase, neglijînd prevederile pct.10 subpct.(2) pct.A și pct.45 subpct.(1) lit.b) din Regulamentul Circulației Rutiere și că cauza accidentului rutier a fost excesul de viteză, deoarece pentru depășirea limitelor de viteză motociclistul urma să poartă răspundere contravențională, iar excesul de viteză în cazul dat nu are legătură cauzală cu accidentul rutier, deoarece acesta, deși avea depășită limita de viteză, se deplasa regulamentar pe banda sa de circulație, iar inculpatul, efectuînd manevra de virare la stînga, urma să-i cedeze trecerea, și în cazul dat tamponarea nu ar fi avut loc.

Nu poate fi reținut nici argumentul, precum că instanța de apel neîntemeiat a respins demersul de a fi audiat repetat martorul V.Lupușor, care ar fi confirmat că motociclistul a avut posibilitatea să evite tamponarea, deplasîndu-se în direcție dreaptă, deoarece, reieșind din declarațiile martorului date în prima instanță, rezultă că „pe drum din direcția Centru spre Ciocana se deplasau regulamentar două motociclete, unul dintre care s-a lovit într-un automobil, iar al doilea a reușit să evite impactul datorită faptului că

s-a deplasat pe contrasens întru a evita tamponarea, adică neregulamentară, și că automobilul „Opel” se afla aproape de centrul drumului pentru a efectua manevra”, declarații ce încă o dată dovedesc vinovăția inculpatului în producerea accidentului rutier, care nu a cedat trecerea motociclistului care venea din sens opus și care se deplasa regulamentară pe banda sa de deplasare.

Astfel, analizând materialele cauzei și hotărîrea atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea acesteia.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76 Cod penal, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursurilor înaintate în cazul în care se constată că acestea sînt vădit neîntemeiate.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de procuror, succesorul părții vătămate și avocat în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Guțan Pavel, succesorul părții vătămate Poiată Valeriu și avocatul Babără Victor în numele inculpatului Armăsar Gheorghe, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui Armăsar Gheorghe, fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu